

Arrest

nr. 211 209 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 september 2015 en heeft zich op 2 oktober 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Op 23 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij 's Raads arrest nr. X van 11 april 2018 werd deze beslissing vernietigd

1.4. Op 18 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) W.(...) H.(...), bent een Afghaan van Pashtou origine behorend tot de Omarkhel stam. U bent geboren op 2 mizan 1394 (omgezet naar de westerse kalender: 24 september 1995). Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari, Engels en in mindere mate Turks en Nederlands. U bent een soennitische moslim en sinds 20.8.1393 (omgezet naar de westerse kalender: 11 november 2014) getrouwd. U bent geboren in het dorp Qarya Yatim van het district Chardara van de provincie Kunduz waar u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan onafgebroken woonde.

De lokale talibanleden wilden u rekruteren. U vertelde hen echter dat u nog aan het studeren was en dat u hen na uw studies ging vervoegen. Nadat u uw secundair diploma behaalde ging u naar de Salam universiteit in Kunduz om zich in te schrijven. De taliban van uw dorp kwamen dit te weten en hebben u dat verboden. U bleef vervolgens thuis en hielp uw familie in de landbouw. Op een ochtend kwamen vier talibanleden aan uw deur. Uw oom was toen ook bij u thuis. De taliban namen u en uw oom Anwar onder dwang mee om voor hen te gaan vechten. Uw oom wilden ze rekruteren omdat hij vroeger voor USAID had gewerkt. U wilden ze rekruteren omdat u hen had gezegd dat u hen na uw studies ging vervoegen. Uw taak was het inzamelen van eten van de dorpeelingen voor de talibanstrijders. Op de tweede dag al werd u echter in uw been geschoten. U werd naar huis gebracht waar u gedurende een aantal maanden verzorgd werd door een dokter aan huis. In deze periode trouwde u ook. De taliban kwamen na enkele maanden terug om u opnieuw mee te nemen omdat uw medische behandeling afgelopen was. Uw vader wilde dit echter niet en heeft u meteen naar het buitenland gestuurd. Onderweg kwam u te weten dat uw oom sneuvelde tijdens gevechten.

Op 17 februari 2015 verliet u Afghanistan alleen. In Turkije bleef u vier à zes maand vooraleer u uw reis verderzette. Uw vingerafdrukken werden in Bulgarije genomen op 7 september 2015. Op 27 september 2015 kwam u in België aan waar u op 2 oktober 2015 internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, uw secundair diploma, de taskara van uw oom, de werkkaart van uw oom, een brief van een arts in België inzake uw littekens en de enveloppe waarin uw documenten gestuurd werden neer.

Op 23 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw verklaarde problemen. Bovendien werd er geoordeeld dat u over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikte in Kabul-stad. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest nr. 202129 van 11 april 2018 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS voor wat betreft de beoordeling van uw intern vluchtalternatief naar Kabul.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt ondermijnd door diverse vaagheden en onaannemelijkheden. U beweerde dat vier talibanleden op een ochtend naar uw huis kwamen waar u samen met uw familie en uw oom was. U ging de deur openen. De taliban eisten dat u en uw oom met hen mee gingen om te vechten met hen. U riep uw oom die samen met uw vader naar de deur kwam. De taliban hadden een verbale discussie met uw vader en hij ging dan terug naar binnen. Ondertussen werd u samen met uw oom onder dwang meegenomen door de taliban.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u en uw oom gekozen werden door de taliban om samen met hen te gaan vechten. Uw oom is iemand die vroeger bij USAID werkte, aldus uw verklaringen. Hij had twee kinderen van vijf en twaalf jaar (CGVS dd. 30.05.2017, p. 14). Uzelf schreef zich al eerder in aan de universiteit in Kunduz. U volgde ook nog drie jaar lang privélessen Engels in Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer van 32 jaar studeerde af van dezelfde universiteit in Kunduz en werkt nog steeds als leerkracht in Kunduz. Hij heeft ook kinderen (CGVS p. 6). Dat de taliban dergelijke mensen zouden rekruteren, die interesse toonden in de westerse taal, die samenwerkten met de Amerikanen, en die bovendien studeerden aan instellingen waar men volgens de taliban anti-islamitische zaken leert en die dus geenszins een taliban-gezinde indruk geven, is zeer onrealistisch. De taliban hebben immers nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen, temeer in een context waarin dagelijks gevochten werd in Kunduz. Uw profiel, noch dat van uw familieleden is een profiel dat de taliban snel kunnen vertrouwen. Dergelijke mensen, , kunnen op een slagveld de taliban zelf in moeilijkheden brengen. Iemand die onder dwang vecht voor de taliban, zonder enige gevechtservaring of –training, zal heeft dan ook weinig bijdrage aan het gevecht waarbij intensief samengewerkt moet worden. Dergelijke niet-overtuigde strijders kunnen bovendien snel wegvlugten en de talibanleden identificeren bij de autoriteiten waardoor de veiligheid van de taliban zelf in het gedrang zouden komen. Bovendien zouden de taliban steeds meer inzetten op het rekruteren van strijders met een militaire training of militaire ervaring, zoals uit objectieve informatie blijkt.

Gedwongen rekrutering blijft volgens de toegevoegde objectieve informatie nog steeds een uitzondering bij de taliban, ook in Kunduz. De meeste talibanstrijders worden gerekruteerd na akkoorden tussen de taliban en de stamleiders. Bovendien nemen ook nog veel mensen deel aan de taliban uit ideologische overwegingen of omdat ze geen ander werk vinden (landeninformatie nr. 1). Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met mensen zoals u en uw familieleden maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. Gevraagd waarom u en uw oom gekozen werden door de taliban antwoordde u dat u zelf al eerder onder dwang beloofde had om mee te doen. Uw oom werd gekozen omdat hij vroeger voor de Amerikanen werkte, hetgeen zoals in het bovenstaande werd geargumenteed niet logisch is. Gevraagd waarom uw broer niet meegenomen werd antwoordde u “omdat hij een leerkracht was en omdat hij ziek was” (CGVS p. 14). Dat uw broer niet meegenomen werd omdat hij leerkracht was op een school, maar u als student wel, biedt geen verklaring. De taliban keurt in veel regio’s het reguliere onderwijs af en hebben dan ook veel scholen gesloten in Kunduz in die periode. Met betrekking tot zijn ziekte, dient te worden toegevoegd dat u na twee dagen bij de taliban al gewond naar huis kwam en enkele maanden thuisbleef. U trouwde ook in deze periode. De taliban kwamen ook na enkele maanden naar huis om u terug naar het slagveld mee te nemen. Ze waren volgens u nog steeds bezig om mankracht te verzamelen en kwamen tijdens uw revalidatie al terug naar u. Uw broer werkt nog steeds als leerkracht in een school. De vraag stelt zich dan ook waarom uw broer niet maanden later gevraagd werd toe te treden of nog steeds niet gevraagd wordt na uw vertrek. Dat hij toen ziek was kan dan nog steeds niet verklaren waarom de taliban hem later niet meegenomen hebben. Verder legde u ook vage verklaringen af betreffende de manier waarop uw oom en uzelf door de taliban gedwongen meegenomen werden. Meermaals gevraagd om dit belangrijk incident nader te beschrijven slaagde u er niet in om een uitvoerige beschrijving ervan te geven. Uw verklaringen werden getypeerd door vaagheden en gaven geen blijk van doorleefdheid. De vier talibanleden zouden aan uw deur gekomen zijn. Ze zouden eerst een verbale discussie hebben gehad met uw vader die zich verzette tegen jullie rekrutering. Daarna werd hij door de taliban binnenshuis gestuurd en jullie werden meegenomen. Gevraagd wie deze talibanleden precies waren verklaarde u hen niet te kennen. Gevraagd hoe ze eruit zagen antwoordde u vaagweg dat ze kleren aanhadden, lang haar en een baard hadden, hetgeen niet verder gaat dan een stereotiepe beschrijving (CGVS dd. 30.05.2017, p. 13-14). Nogmaals gevraagd om dit incident in detail te beschrijven herhaalde u net dezelfde feitenopsomming zonder bijkomende informatie of detail (CGVS dd. 30.05.2017, p. 14). Men kan nochtans verwachten van iemand die ineens voor de ogen van al zijn familieleden samen met zijn oom door een gewapende bende gedwongen wordt meegenomen, dat hij deze gebeurtenis met meer inleving en overtuigende details vertelt, dat hij de context beter beschrijft gezien het een diepe indruk moet hebben nagelaten zowel bij u als bij de rest van uw familie die hiervan getuige waren. Dat u net hier niet erin slaagt om een gedetailleerde weergave te geven van deze gebeurtenis terwijl uit de rest van uw verklaringen afgeleid kan worden dat u wel in staat bent om gedetailleerde verklaringen af te leggen, relativeert de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verder weet u niet eens wanneer u precies meegenomen werd door de taliban, ondanks het feit dat dit incident geleid heeft tot uw vlucht uit uw land, alsook tot de dood van uw oom. Gevraagd wanneer u meegenomen werd door de taliban verklaarde u geen specifieke datum te kennen. U zou in de vijfde,

zesde of de zevende maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender: juli-oktober 1393) meegenomen zijn (CGVS p. 14-15). In hetzelfde onderhoud kon u echter verschillende specifieke data vermelden. U wist bijvoorbeeld dat u op 20 aqrab 1393 (11 november 2014) trouwde, ook dat u op 28 dalwa 1393 (17 februari 2015) het land verliet en ook nog dat u op 2 mizan 1374 (24 september 1995) geboren werd (CGVS p. 4, p. 15, p. 2). U kende zelfs uw Afghaanse telefoonnummer nog steeds van buiten (CGVS dd. 30.05.2017, p. 7). Dat u al deze data en zelfs uw telefoonnummer, dat u toen al meer dan twee jaar niet had gebruikt, kan opnoemen maar de datum wanneer u onder dwang werd meegenomen door de taliban niet kan aanduiden, zet de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling. Dat was immers een zeer belangrijke dag voor u en voor uw familie, gezien dit geleid heeft tot uw vlucht uit uw land.

Voorts beweerde u dat u pas in Turkije te weten kwam dat uw oom sneuvelde tijdens gevechten bij de taliban. U zou zelf de vraag naar zijn lot nooit eerder gesteld hebben. U zou echter pas ongeveer zes maand na uw vertrek uit uw land nieuws gekregen hebben van uw familieleden dat hij omgekomen was (CGVS p. 15). Dat u niet eens de vraag stelde na uw terugkomst naar huis waar uw oom was of wat er met hem gebeurd was zet de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling. U werd immers samen met uw oom door de taliban meegenomen vòòr de ogen van uw familieleden. Men kan dan redelijkerwijs verwachten dat u na uw terugkomst wel zou gevraagd hebben of er nieuws was van uw oom. U trouwde dan ook nog in dezelfde periode, een gebeurtenis waarop al uw familieleden samenkwamen. Dat u zelfs dan tijdens uw trouwfeest niet de vraag stelde waar uw oom was, die trouwens ook kinderen had, of dat niemand u iets liet weten over hem is niet geloofwaardig. Bovendien bleef u gedurende zes à acht maand thuis. Dat u in die lange periode zelfs niet één keer de vraag stelde waar uw oom zich zou bevinden en dat u pas zes maand na uw vertrek, dus ongeveer een jaar tot anderhalf jaar na het incident, de informatie kreeg over uw oom is verre van realistisch. Geconfronteerd hiermee tijdens uw onderhoud verklaarde u dat u toen niet in goeie conditie was. Er zouden veel mensen gekomen zijn naar uw trouwfeest waardoor u ook niet naar iedereen kon vragen (CGVS p. 15). Uw antwoord overtuigt niet. Het gaat hier niet om eender welk familielid. Het gaat hier om een oom die samen met u onder dwang werd meegenomen door de taliban.

Ten slotte beweerde u dat de taliban na uw vertrek ook nog een aantal keer bij u thuis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS p. 7). Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw gedwongen rekrutering door de taliban kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende bedreigingen. U slaagde er hoe dan ook opnieuw niet in om voldoende informatie te geven omtrent deze bezoeken van de taliban. Ze zouden een laatste keer drie maand geleden zijn gekomen. Voordien zouden ze ook gekomen zijn maar u weet niet wanneer. U wist evenmin hoeveel keer ze precies kwamen. U vermoedde drie, vier of vijf keer. Gevraagd wie precies van de taliban naar uw huis kwam, antwoordde u vaagweg "degenen die hier en daar wonen" (CGVS p. 7). U kon het niet specificeren, hetgeen zeer opmerkelijk is omdat u -al was het van korte duur- beweerde deel uit te hebben gemaakt van de taliban van uw dorp. Ze zouden uw vader gevraagd hebben waar u was waarop uw vader geantwoord zou hebben dat hij niet wist waar u was (CGVS p. 7). Dit is opnieuw ongeloofwaardig. U hebt immers vier verschillende Facebookprofielen met telkens uw eigen foto als profielfoto en waaruit volgens de openbare gegevens duidelijk blijkt dat u in het buitenland bent. U bent ook bevriend met uw oudere broer op uw Facebook. Hij geeft ook commentaar op uw posts (landeninformatie nr. 2, nr. 3, nr. 4, nr. 5). Indien de taliban op zoek naar u waren, hadden ze ook uw naam kunnen zoeken op Facebook. De taliban zijn immers actief op sociale media die ze gebruiken om mensen te viseren, hun doelwitten te traceren en hun propaganda te verspreiden en dit ook in Kunduz zoals uit objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 6). Indien u wel een doelwit was voor de taliban zouden ze gemakkelijk te weten komen dat u in het buitenland was. Zo zouden ze niet drie à vijf keer naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken.

Gelet op het bovenstaande hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Afghaanse documenten beschikken over een relatieve bewijswaarde gezien zelfs de originele documenten zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn op irreguliere wijze, zoals uit toegevoegde objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 7). Uw taskara kan hoogstens uw herkomst en uw identiteit bevestigen, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw secundair diploma bevestigt dit scholingsniveau. Hierbij dient te worden toegevoegd dat de informatie op één van uw Facebookprofielen uw scholingsniveau tegenspreekt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u aan twee verschillende Facebookprofielen te hebben: D.(...) O.(...) en A.(...) W.(...) H.(...). Tijdens het onderhoud op het CGVS toonde u uw

Facebookprofiel D.(...) O.(...) (Unieke user ID: 1000012205596456), dat ondertussen niet meer bestaat (landeninformatie nr. 2). Het ander profiel A.(...) W.(...) H.(...) kon u echter niet tonen omdat het niet meer in gebruik zou zijn. Dit werd na het onderhoud echter wel teruggevonden (landeninformatie nr. 4). Bovendien werd er nog een ander Facebookprofiel van u gevonden met als profielnaam A.(...) O.(...) (Unieke User ID:100008780107432) en nog een ander profiel met als profielnaam A.(...) A.(...) O.(...) (Unieke User ID: 1000010178492166). Van deze laatste twee maakte u echter geen melding. De activiteiten op uw profiel A.(...) O.(...) tonen aan dat dit profiel ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en ook vóór en nadien nochtans actief was (landeninformatie nr. 3). Op het profiel A.(...) A.(...) O.(...) duidde u aan dat u een bachelor in Business Administration had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul, hetgeen uw verklaringen over uw opleidingsniveau tegenspreekt en eveneens aangeeft dat u hoger opgeleid bent dan uw bewering. Bovendien blijkt dat u uw universitaire studies niet in Kunduz maar in Kabul zou hebben gevolgd (landeninformatie nr. 5). De taskara en de werkkaart van uw oom hebben verder geen link met uw persoonlijke vrees. De enveloppe die u neerlegde voegt inhoudelijk niets toe aan uw asielaanvraag. Het attest dat opgesteld werd door een dokter in België spreekt zich niet uit over de omstandigheden waarin u uw beenwonde zou hebben opgelopen (zie documenten). Een arts kan immers op basis van uw littekens nooit vaststellen door wie u aangevallen werd. Het kan dan ook niet dienen als bewijs van uw problemen met de Taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen,

luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U haalt wel uw gezondheidssituatie aan als reden waarom u zich niet kan vestigen in Kabul, hetgeen verder in het onderstaande wordt besproken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een opgeleide man bent die uit een welgestelde familie komt. Uw vader heeft landbouwgronden waarvan uw familie inkomsten krijgt. Hij is daarnaast ook een zakenman. Als groothandelaar verkoopt hij fruit aan de winkeliers die ze dan in hun winkels verkopen. Volgens uw verklaringen verdient hij hiermee goed geld (CGVS p. 5). Gevraagd naar hoe uw reis gefinancierd werd verklaarde u dat uw vader geld had en dat hij niets hoeft te verkopen omdat jullie tot een "gemiddelde" familie behoorden, in tegenstelling tot vele Afghanen die hiervoor al dan niet een deel van hun eigendommen moeten verkopen. Zo betaalde uw familie vierduizend dollar cash voor uw reis (CGVS p. 5, p. 16). U beweerde ook dat u zich inschreef voor een bachelor in de economie aan de Salam Universiteit in Kunduz, tevens een privé-universiteit (landeninformatie nr. 9). U moest zelf nog inschrijvingsgeld betalen voor deze universiteit (CGVS p. 8). U volgde naast uw studies ook nog drie jaar lang uit interesse privélessen Engels in de stad Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer studeerde voor u al aan dezelfde universiteit en werd met zijn diploma leerkracht (CGVS p. 6). Gevraagd verder of jullie de arme families hielpen, hetgeen in de Islamitische traditie een verplichting is voor de welgestelden, ook gekend als 'zakat', verklaarde u dat uw vader het wel deed (CGVS p. 5-6) (landeninformatie nr. 10). Uw schoonbroers en ooms hebben ook allemaal eigen bronnen van inkomst, bv. van landbouw, van eigen autozaak of werken als chauffeur (CGVS p. 6-7). Het zijn aanwijzingen dat uw familie tot een hogere economische klasse behoort.

Zoals eerder in de beslissing al werd voorgesteld, verklaarde u op één van uw Facebookprofielen dat u "Business Administration" gestudeerd had aan de Kardan Universiteit in Kabul, een privé-universiteit (landeninformatie nr. 9). Deze informatie uit uw Facebookaccount is dus in tegenstrijd met uw verklaringen en doet vermoeden dat u wel affiniteit heeft met de stad Kabul en hoger opgeleid bent dan hetgeen u beweerde. U hebt bovendien een neef, A.(...) O.(...), die vroeger ook in Kabul studeerde vooraleer hij internationale bescherming aanvraagde in Duitsland. Na weigering van zijn verzoek werd hij teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS p. 9-10). Bovendien beschikt u over meerdere vrienden uit Kabul op uw Facebookprofielen. Los hiervan dient te worden vermeld dat een hervestiging naar Kabul voor mannen en getrouwde koppels van volwassen leeftijd zonder netwerk in Kabul nog steeds als redelijk wordt beschouwd, aldus het rapport van de UNHCR. U bent immers een volwassen opgeleide man die zijn zelfredzaamheid getoond heeft door alleen te reizen van Afghanistan naar België en door zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U spreekt de beide landstalen en daarnaast ook nog Engels. U hebt bovendien ook werkervaring. U werkte immers naast uw studies als kleermaker in Kunduz. Deze job heeft u zelfs in Istanbul, Turkije nog uitgeoefend gedurende een aantal maanden, deels omdat uw wonde nog niet was genezen en deels omdat uw geld toen op was. Er kan aangenomen worden dat u deze werkervaring ook in uw eigen hoofdstad kan verderzetten waar u trouwens vertrouwd bent met de taal en cultuur (en vermoedelijk ook nog de stad en mensen uit die stad) en waarbij u steun kan krijgen via de inkomsten van uw familie.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich te vestigen in Kabul haalde u de veiligheidssituatie, uw vrees voor de taliban en uw gezondheidssituatie als belemmeringen aan. Met betrekking tot de veiligheidssituatie dient te worden benadrukt dat de stad Kabul in handen is van de overheid en dat de gewone burgers niet de voornaamste doelwit zijn van de aanslagen. Met betrekking tot uw vrees voor de taliban dient te worden aangewezen dat deze reeds als ongeloofwaardig werden bevonden. U beweert verder dat u lijdt aan hepatitis B en hepatitis C. U legt hier echter geen enkel medisch attest van neer. Bovendien verklaart u ook dat u reeds een operatie hebt ondergaan aan de lever en dat u bijna volledig bent genezen. U moet immers geen medicatie meer nemen (CGVS dd. 30.05.2017, p. 9). Even later verklaarde u ook dat u nog altijd behandeld wordt in een ziekenhuis in België. U legt hier opnieuw geen enkel bewijs van neer. Inzake uw beenwonde blijkt nergens uit het voorgelegde attest dat u dermate ernstige medische problemen heeft waardoor u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Bovendien blijkt uit informatie dat er in Kabul talrijke medische voorzieningen zijn waarop u als Afghaanse burger zonder betaling beroep kunt doen, waar ze uw moedertaal Pashtou spreken en waar ze de nodige specialisten zoals internisten ter beschikking hebben. Deze publieke voorzieningen zijn toegankelijk voor alle Afghanen, ook voor de teruggekeerden (landeninformatie nr. 8). Bijkomend dient te worden toegevoegd dat u via uw familie hoe dan ook over de nodige financiële draagkracht beschikt die u in mogelijkheid stelt om gebruik te maken van de private medische voorzieningen in Kabul. Daarenboven stelde u ook dat u niet in Kabul kon blijven omdat u uw vrouw niet kan achterlaten in Kunduz. U preciseert evenmin waarom uw echtgenote zich niet kan verplaatsen uit Kunduz, een regio vanwaar in de laatste jaren duizenden families verhuisd zijn naar andere regio's. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zijn er overigens elke week vluchten van Kunduz naar Kabul (landeninformatie nr. 11). Bovendien heeft het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming als doel om na te gaan of u bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in uw land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op

ernstige schade. Het doel van dit onderzoek is dus niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) in samenlezing met artikelen 48/5, § 3, derde lid, 48/6 §5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban. De geloofwaardigheid van uw aanvraag wordt ondermijnd door diverse vaagheden en onaannemelijkheden. U beweerde dat vier talibanleden op een ochtend naar uw huis kwamen waar u samen met uw familie en uw oom was. U ging de deur openen. De taliban eisten dat u en uw oom met hen mee gingen om te vechten met hen. U riep uw oom die samen met uw vader naar de deur kwam. De taliban hadden een verbale discussie met uw vader en hij ging dan terug naar binnen. Ondertussen werd u samen met uw oom onder dwang meegenomen door de taliban.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u en uw oom gekozen werden door de taliban om samen met hen te gaan vechten. Uw oom is iemand die vroeger bij USAID werkte, aldus uw verklaringen. Hij had twee kinderen van vijf en twaalf jaar (CGVS dd. 30.05.2017, p. 14). Uzelf schreef zich al eerder in aan de universiteit in Kunduz. U volgde ook nog drie jaar lang privélessen Engels in Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer van 32 jaar studeerde af van dezelfde universiteit in Kunduz en werkt nog steeds als leerkracht in Kunduz. Hij heeft ook kinderen (CGVS p. 6). Dat de taliban dergelijke mensen zouden rekruteren, die interesse toonden in de westerse taal, die samenwerkten met de Amerikanen, en die bovendien studeerden aan instellingen (...) en die dus geenszins een taliban-gezinde indruk geven, is zeer onrealistisch. De taliban hebben immers nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen, temeer in een context waarin dagelijks gevochten werd in Kunduz. Uw profiel, noch dat van uw familieleden is een profiel dat de taliban snel kunnen vertrouwen. Dergelijke mensen, , kunnen op een slagveld de taliban zelf in moeilijkheden brengen. Iemand die onder dwang vecht voor de taliban, zonder enige gevechtservaring of –training, zal heeft dan ook weinig bijdrage aan het gevecht waarbij intensief

samengewerkt moet worden. Dergelijke niet-overtuigde strijders kunnen bovendien snel wegvlugten en de talibanleden identificeren bij de autoriteiten waardoor de veiligheid van de taliban zelf in het gedrang zouden komen. Bovendien zouden de taliban steeds meer inzetten op het rekruteren van strijders met een militaire training of militaire ervaring, zoals uit objectieve informatie blijkt.

Gedwongen rekrutering blijft volgens de toegevoegde objectieve informatie nog steeds een uitzondering bij de taliban, ook in Kunduz. De meeste talibanstrijders worden gerekruteerd na akkoorden tussen de taliban en de stamleiders. Bovendien nemen ook nog veel mensen deel aan de taliban uit ideologische overwegingen of omdat ze geen ander werk vinden (landeninformatie nr. 1). Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met mensen zoals u en uw familieleden maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. Gevraagd waarom u en uw oom gekozen werden door de taliban antwoordde u dat u zelf al eerder onder dwang beloofde had om mee te doen. Uw oom werd gekozen omdat hij vroeger voor de Amerikanen werkte, hetgeen zoals in het bovenstaande werd geargumenteed niet logisch is. Gevraagd waarom uw broer niet meegenomen werd antwoordde u "omdat hij een leerkracht was en omdat hij ziek was" (CGVS p. 14). Dat uw broer niet meegenomen werd omdat hij leerkracht was op een school, maar u als student wel, biedt geen verklaring. De taliban keurt in veel regio's het reguliere onderwijs af en hebben dan ook veel scholen gesloten in Kunduz in die periode. Met betrekking tot zijn ziekte, dient te worden toegevoegd dat u na twee dagen bij de taliban al gewond naar huis kwam en enkele maanden thuisbleef. U trouwde ook in deze periode. De taliban kwamen ook na enkele maanden naar huis om u terug naar het slagveld mee te nemen. Ze waren volgens u nog steeds bezig om mankracht te verzamelen en kwamen tijdens uw revalidatie al terug naar u. Uw broer werkt nog steeds als leerkracht in een school. De vraag stelt zich dan ook waarom uw broer niet maanden later gevraagd werd toe te treden of nog steeds niet gevraagd wordt na uw vertrek. Dat hij toen ziek was kan dan nog steeds niet verklaren waarom de taliban hem later niet meegenomen hebben. Verder legde u ook vage verklaringen af betreffende de manier waarop uw oom en uzelf door de taliban gedwongen meegenomen werden. Meermaals gevraagd om dit belangrijk incident nader te beschrijven slaagde u er niet in om een uitvoerige beschrijving ervan te geven. Uw verklaringen werden getypeerd door vaagheden en gaven geen blijk van doorleefdheid. De vier talibanleden zouden aan uw deur gekomen zijn. Ze zouden eerst een verbale discussie hebben gehad met uw vader die zich verzette tegen jullie rekrutering. Daarna werd hij door de taliban binnenshuis gestuurd en jullie werden meegenomen. Gevraagd wie deze talibanleden precies waren verklaarde u hen niet te kennen. Gevraagd hoe ze eruit zagen antwoordde u vaagweg dat ze kleren aanhadden, lang haar en een baard hadden, hetgeen niet verder gaat dan een stereotiepe beschrijving (CGVS dd. 30.05.2017, p. 13-14). Nogmaals gevraagd om dit incident in detail te beschrijven herhaalde u net dezelfde feitenopsomming zonder bijkomende informatie of detail (CGVS dd. 30.05.2017, p. 14). Men kan nochtans verwachten van iemand die ineens voor de ogen van al zijn familieleden samen met zijn oom door een gewapende bende gedwongen wordt meegenomen, dat hij deze gebeurtenis met meer inleving en overtuigende details vertelt, dat hij de context beter beschrijft gezien het een diepe indruk moet hebben nagelaten zowel bij u als bij de rest van uw familie die hiervan getuige waren. Dat u net hier niet erin slaagt om een gedetailleerde weergave te feiten van deze gebeurtenis terwijl uit de rest van uw verklaringen afgeleid kan worden dat u wel in staat bent om gedetailleerde verklaringen af te leggen, relativeert de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verder weet u niet eens wanneer u precies meegenomen werd door de taliban, ondanks het feit dat dit incident geleid heeft tot uw vlucht uit uw land, alsook tot de dood van uw oom. Gevraagd wanneer u meegenomen werd door de taliban verklaarde u geen specifieke datum te kennen. U zou in de vijfde, zesde of de zevende maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender: juli-oktober 1393) meegenomen zijn (CGVS p. 14-15). In hetzelfde onderhoud kon u echter verschillende specifieke data vermelden. U wist bijvoorbeeld dat u op 20 aqrab 1393 (11 november 2014) trouwde, ook dat u op 28 dalwa 1393 (17 februari 2015) het land verliet en ook nog dat u op 2 mizan 1374 (24 september 1995) geboren werd (CGVS p. 4, p. 15, p. 2). U kende zelfs uw Afghaanse telefoonnummer nog steeds van buiten (CGVS dd. 30.05.2017, p. 7). Dat u al deze data en zelfs uw telefoonnummer, dat u toen al meer dan twee jaar niet had gebruikt, kan opnoemen maar de datum wanneer u onder dwang werd meegenomen door de taliban niet kan aanduiden, zet de geloofwaardigheid van uw problemen verder op de helling. Dat was immers een zeer belangrijke dag voor u en voor uw familie, gezien dit geleid heeft tot uw vlucht uit uw land.

Voorts beweerde u dat u pas in Turkije te weten kwam dat uw oom sneuvelde tijdens gevechten bij de taliban. U zou zelf de vraag naar zijn lot nooit eerder gesteld hebben. U zou echter pas ongeveer zes maand na uw vertrek uit uw land nieuws gekregen hebben van uw familieleden dat hij omgekomen was (CGVS p. 15). Dat u niet eens de vraag stelde na uw terugkomst naar huis waar uw oom was of wat er

met hem gebeurd was zet de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling. U werd immers samen met uw oom door de taliban meegenomen vòòr de ogen van uw familieleden. Men kan dan redelijkerwijs verwachten dat u na uw terugkomst wel zou gevraagd hebben of er nieuws was van uw oom. U trouwde dan ook nog in dezelfde periode, een gebeurtenis waarop al uw familieleden samenkwamen. Dat u zelfs dan tijdens uw trouwfeest niet de vraag stelde waar uw oom was, die trouwens ook kinderen had, of dat niemand u iets liet weten over hem is niet geloofwaardig. Bovendien bleef u gedurende zes à acht maand thuis. Dat u in die lange periode zelfs niet één keer de vraag stelde waar uw oom zich zou bevinden en dat u pas zes maand na uw vertrek, dus ongeveer een jaar tot anderhalf jaar na het incident, de informatie kreeg over uw oom is verre van realistisch. Geconfronteerd hiermee tijdens uw onderhoud verklaarde u dat u toen niet in goeie conditie was. Er zouden veel mensen gekomen zijn naar uw trouwfeest waardoor u ook niet naar iedereen kon vragen (CGVS p. 15). Uw antwoord overtuigt niet. Het gaat hier niet om eender welk familielid. Het gaat hier om een oom die samen met u onder dwang werd meegenomen door de taliban.

Ten slotte beweerde u dat de taliban na uw vertrek ook nog een aantal keer bij u thuis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS p. 7). Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan uw gedwongen rekrutering door de taliban kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende bedreigingen. U slaagde er hoe dan ook opnieuw niet in om voldoende informatie te geven omtrent deze bezoeken van de taliban. Ze zouden een laatste keer drie maand geleden zijn gekomen. Voordien zouden ze ook gekomen zijn maar u weet niet wanneer. U wist evenmin hoeveel keer ze precies kwamen. U vermoedde drie, vier of vijf keer. Gevraagd wie precies van de taliban naar uw huis kwam, antwoordde u vaagweg “degenen die hier en daar wonen” (CGVS p. 7). U kon het niet specificeren, hetgeen zeer opmerkelijk is omdat u -al was het van korte duur- beweerde deel uit te hebben gemaakt van de taliban van uw dorp. Ze zouden uw vader gevraagd hebben waar u was waarop uw vader geantwoord zou hebben dat hij niet wist waar u was (CGVS p. 7). Dit is opnieuw ongeloofwaardig. U hebt immers vier verschillende Facebookprofielen met telkens uw eigen foto als profielfoto en waaruit volgens de openbare gegevens duidelijk blijkt dat u in het buitenland bent. U bent ook bevriend met uw oudere broer op uw Facebook. Hij geeft ook commentaar op uw posts (landeninformatie nr. 2, nr. 3, nr. 4, nr. 5). Indien de taliban op zoek naar u waren, hadden ze ook uw naam kunnen zoeken op Facebook. De taliban zijn immers actief op sociale media die ze gebruiken om mensen te viseren, hun doelwitten te traceren en hun propaganda te verspreiden en dit ook in Kunduz zoals uit objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 6). Indien u wel een doelwit was voor de taliban zouden ze gemakkelijk te weten komen dat u in het buitenland was. Zo zouden ze niet drie à vijf keer naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken.

Gelet op het bovenstaande hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Afgaans documenten beschikken over een relatieve bewijswaarde gezien zelfs de originele documenten zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn op irreguliere wijze, zoals uit toegevoegde objectieve informatie blijkt (landeninformatie nr. 7). Uw taskara kan hoogstens uw herkomst en uw identiteit bevestigen, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw secundair diploma bevestigt dit scholingsniveau. Hierbij dient te worden toegevoegd dat de informatie op één van uw Facebookprofielen uw scholingsniveau tegenspreekt. Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u aan twee verschillende Facebookprofielen te hebben: Dardmal Omarkhail en Ahmad Wali Haidari. Tijdens het onderhoud op het CGVS toonde u uw Facebookprofiel Dardmal Omarkhail (Unieke user ID: 1000012205596456), dat ondertussen niet meer bestaat (landeninformatie nr. 2). Het ander profiel Ahmad Wali Haidari kon u echter niet tonen omdat het niet meer in gebruik zou zijn. Dit werd na het onderhoud echter wel teruggevonden (landeninformatie nr. 4). Bovendien werd er nog een ander Facebookprofiel van u gevonden met als profielnaam Ahmadwali Omarkhail (Unieke User ID:100008780107432) en nog een ander profiel met als profielnaam Ahm Advaly Omarkhail (Unieke User ID: 1000010178492166). Van deze laatste twee maakte u echter geen melding. De activiteiten op uw profiel Ahmadwali Omarkhail tonen aan dat dit profiel ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en ook vóór en nadien nochtans actief was (landeninformatie nr. 3). Op het profiel Ahm Advaly Omarkhail duidde u aan dat u een bachelor in Business Administration had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul, hetgeen uw verklaringen over uw opleidingsniveau tegenspreekt en eveneens aangeeft dat u hoger opgeleid bent dan uw bewering. Bovendien blijkt dat u uw universitaire studies niet in Kunduz maar in Kabul zou hebben gevolgd (landeninformatie nr. 5). De taskara en de werkkaart van uw oom hebben verder geen link met uw persoonlijke vrees. De enveloppe die u neerlegde voegt inhoudelijk niets toe aan uw asielrelaas. Het attest dat opgesteld werd door een dokter in België spreekt zich niet uit over de omstandigheden waarin u uw beenwonde zou hebben

opgelopen (zie documenten). Een arts kan immers op basis van uw littekens nooit vaststellen door wie u aangevallen werd. Het kan dan ook niet dienen als bewijs van uw problemen met de taliban.(...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De stelling dat er wel degelijk gedwongen rekruteringen plaatsvinden kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekrutering. Het argument dat hij aan de taliban zijn woord had gegeven kan ook niet volstaan ter verklaring van de interesse van de taliban te meer verzoeker na zijn belofte gestudeerd heeft aan de universiteit en vervolgens nog drie jaar lang privélessen Engels volgde. Dit zijn elementen die wel degelijk afbreuk doen aan zijn geschiktheid om als strijder voor de taliban te gaan vechten.

Verzoekers stelling dat de taliban nood heeft aan hoger opgeleide mannen om hun machtspositie te versterken en te kunnen doordringen in de hoogste regionen van de maatschappij klemt met het profiel van verzoeker en dat van zijn oom. Verzoeker toont niet aan dat zowel hij als zijn oom een dergelijke hoge plaats hadden op de maatschappelijke ladder waardoor dit interessant zou kunnen zijn voor de taliban. Verzoekers oom werkte bovendien “vroeger” voor de Amerikanen. Verzoeker licht overigens niet toe wat diens exacte job toen was. Deze verklaring is bovendien bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat hij de strijders diende te voorzien van voldoende voedsel hetgeen geen bijzonder intellectueel of opgeleid profiel vereist.

Waar verzoeker erop wijst dat hij geen *Business Administration* in Kabul heeft gestudeerd, maar wel in Kunduz gaat hij voorbij aan de vaststellingen met betrekking tot één van zijn Facebookprofielen waaruit duidelijk bleek dat verzoeker hierop had aangeduid dat hij een bachelor in *Business Administration* had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul.

Het betoog dat verzoeker in het verzoekschrift desbetreffend ontwikkelt en waarin hij aangeeft dat dit profiel in Turkije door “een persoon” werd aangemaakt waarbij deze stelde dat verzoeker een bachelor in Business Administration had gevolgd aan de Kardan Universiteit in Kabul is niet alleen een volstrekt *post factum* betoog, maar ook zeer vaag en niet geloofwaardig. Verzoeker beperkt zich immers tot de stelling dat “een persoon” dit profiel heeft aangemaakt zonder enige toelichting te geven over wie dit juist zou gaan. De Raad acht het bovendien niet geloofwaardig dat een derde een Facebookprofiel voor verzoeker zou aanmaken met gegevens die dan nog niet eens op de waarheid berusten. Dit klemt des te meer met verzoekers verklaring dat hij dit Facebookprofiel nooit heeft gewijzigd.

De verwijzing naar de schending van mensenrechten in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet

van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U haalt wel uw gezondheidssituatie aan als reden waarom u zich niet kan vestigen in Kabul, hetgeen verder in het onderstaande wordt besproken.(...)

De verwerende partij brengt per aanvullende nota een kopie bij van het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van mei 2018, van de COI Focus Afghanistan "Security Situation Kabul" van 24 april 2018 en de "Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul nog steeds actueel en correct is. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een opgeleide man bent die uit een welgestelde familie komt. Uw vader heeft landbouwgronden waarvan uw familie inkomsten krijgt. Hij is daarnaast ook een zakenman. Als groothandelaar verkoopt hij fruit aan de winkeliers die ze dan in hun winkels verkopen. Volgens uw verklaringen verdient hij hiermee goed geld (CGVS p. 5). Gevraagd naar hoe uw reis gefinancierd werd verklaarde u dat uw vader geld had en dat hij niets hoeft te verkopen omdat jullie tot een "gemiddelde" familie behoorden, in tegenstelling tot vele Afghanen die hiervoor al dan niet een deel van hun eigendommen moeten verkopen. Zo betaalde uw familie vierduizend dollar cash voor uw reis (CGVS p. 5, p. 16). U beweerde ook dat u zich inschreef voor een bachelor in de economie aan de Salam Universiteit in Kunduz, tevens een privé-universiteit (landeninformatie nr. 9). U moest zelf nog

inschrijvingsgeld betalen voor deze universiteit (CGVS p. 8). U volgde naast uw studies ook nog drie jaar lang uit interesse privélessen Engels in de stad Kunduz (CGVS p. 3). Uw broer studeerde voor u al aan dezelfde universiteit en werd met zijn diploma leerkracht (CGVS p. 6). Gevraagd verder of jullie de arme families hielpen, hetgeen in de Islamitische traditie een verplichting is voor de welgestelden, ook gekend als 'zakat', verklaarde u dat uw vader het wel deed (CGVS p. 5-6) (landeninformatie nr. 10). Uw schoonbroers en ooms hebben ook allemaal eigen bronnen van inkomst, bv. van landbouw, van eigen autozaak of werken als chauffeur (CGVS p. 6-7). Het zijn aanwijzingen dat uw familie tot een hogere economische klasse behoort.

Zoals eerder in de beslissing al werd voorgesteld, verklaarde u op één van uw Facebookprofielen dat u "Business Administration" gestudeerd had aan de Kardan Universiteit in Kabul, een privé-universiteit (landeninformatie nr. 9). Deze informatie uit uw Facebookaccount is dus in tegenstrijd met uw verklaringen en doet vermoeden dat u wel affiniteit heeft met de stad Kabul en hoger opgeleid bent dan hetgeen u beweerde. U hebt bovendien een neef, A.(...) O.(...), die vroeger ook in Kabul studeerde vooraleer hij internationale bescherming aanvraagde in Duitsland. Na weigering van zijn verzoek werd hij teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS p. 9-10). Bovendien beschikt u over meerdere vrienden uit Kabul op uw Facebookprofielen. Los hiervan dient te worden vermeld dat een hervestiging naar Kabul voor mannen en getrouwde koppels van volwassen leeftijd zonder netwerk in Kabul nog steeds als redelijk wordt beschouwd, aldus het rapport van de UNHCR. U bent immers een volwassen opgeleide man die zijn zelfredzaamheid getoond heeft door alleen te reizen van Afghanistan naar België en door zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U spreekt de beide landstalen en daarnaast ook nog Engels. U hebt bovendien ook werkervaring. U werkte immers naast uw studies als kleermaker in Kunduz. Deze job heeft u zelfs in Istanbul, Turkije nog uitgeoefend gedurende een aantal maanden, deels omdat uw wonde nog niet was genezen en deels omdat uw geld toen op was. Er kan aangenomen worden dat u deze werkervaring ook in uw eigen hoofdstad kan verderzetten waar u trouwens vertrouwd bent met de taal en cultuur (en vermoedelijk ook nog de stad en mensen uit die stad) en waarbij u steun kan krijgen via de inkomsten van uw familie.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich te vestigen in Kabul haalde u de veiligheidssituatie, uw vrees voor de taliban en uw gezondheidssituatie als belemmeringen aan. Met betrekking tot de veiligheidssituatie dient te worden benadrukt dat de stad Kabul in handen is van de overheid en dat de gewone burgers niet de voornaamste doelwit zijn van de aanslagen. Met betrekking tot uw vrees voor de taliban dient te worden aangewezen dat deze reeds als ongeloofwaardig werden bevonden. U beweert verder dat u lijdt aan hepatitis B en hepatitis C. U legt hier echter geen enkel medisch attest van neer. Bovendien verklaart u ook dat u reeds een operatie hebt ondergaan aan de lever en dat u bijna volledig bent genezen. U moet immers geen medicatie meer nemen (CGVS dd. 30.05.2017, p. 9). Even later verklaarde u ook dat u nog altijd behandeld wordt in een ziekenhuis in België. U legt hier opnieuw geen enkel bewijs van neer. Inzake uw beenwonde blijkt nergens uit het voorgelegde attest dat u dermate ernstige medische problemen heeft waardoor u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Bovendien blijkt uit informatie dat er in Kabul talrijke medische voorzieningen zijn waarop u als Afghaanse burger zonder betaling beroep kunt doen, waar ze uw moedertaal Pashtou spreken en waar ze de nodige specialisten zoals internisten ter beschikking hebben. Deze publieke voorzieningen zijn toegankelijk voor alle Afghanen, ook voor de teruggekeerden (landeninformatie nr. 8). Bijkomend dient te worden toegevoegd dat u via uw familie hoe dan ook over de nodige financiële draagkracht beschikt die u in mogelijkheid stelt om gebruik te maken van de private medische voorzieningen in Kabul. Daarenboven stelde u ook dat u niet in Kabul kon blijven omdat u uw vrouw niet kan achterlaten in Kunduz. U preciseert evenmin waarom uw echtgenote zich niet kan verplaatsen uit Kunduz, een regio vanwaar in de laatste jaren duizenden families verhuisd zijn naar andere regio's. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zijn er overigens elke week vluchten van Kunduz naar Kabul (landeninformatie nr. 11). Bovendien heeft het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming als doel om na te gaan of u bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in uw land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op ernstige schade. Het doel van dit onderzoek is dus niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...).

Ongeacht het feit dat verzoeker niet opnieuw werd uitgenodigd na het vernietigingsarrest van 18 april 2018 om zijn gezondheidssituatie verder toe te lichten en er geen andere informatie omtrent zijn gezondheidssituatie aan het administratief dossier werd toegevoegd, volgt hieruit wel degelijk dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt rekening hield met de gezondheidssituatie van verzoeker. Verzoeker geeft in het verzoekschrift niet aan waarmee de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin brengt verzoeker elementen bij die hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Meer nog verzoeker stelt uitdrukkelijk dat zijn medische aandoening niet echt de reden is waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Verzoeker verwijst hiertoe opnieuw naar zijn asielrelaas en de problemen met de taliban, waaraan echter geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*).

Waar verzoeker aangeeft dat hij in de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2016 nergens kan terugvinden of hij in staat zal zijn om huisvesting, werk, voeding en toegang tot water te vinden, gaat hij volstrekt voorbij aan de concrete en persoonlijke omstandigheden waaruit blijkt dat hij in staat wordt geacht om huisvesting, werk, voeding en toegang tot water te vinden. Gelet op de concrete aanwijzingen dat zijn familie tot een hogere economische klasse behoort, zijn persoonlijke opleiding en werkervaring en het netwerk dat verzoeker in Kabul heeft kan redelijkerwijs wel degelijk worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Met verzoekers algemene betoog dat zijn familie niet tot de rijkste, maar ook niet tot armste van het land behoort en de algemene verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2016 doet hij hier geen afbreuk aan.

Voor zover verzoeker op algemene wijze verwijst naar de humanitaire omstandigheden in Kabul gelet op de aanwezigheid van veel IDP's toont hij, mede gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aan dat hij persoonlijk in dergelijke omstandigheden zal terecht komen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij rekening hield met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, de door verzoeker afgelegde verklaringen en documenten, zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

2.9. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF